

Въ Родината

Седимъ съ другаря Б. — и разговаряме. Разглеждаме английскитѣ иллюстрации на Танхойзеръ — и се възхищаваме.

Какво изкуство, каква фантазия!

— Е, — твоя юбелей излѣзе блѣскавъ, а, — Петре!

— Равенъ на моето освиркване, ха-ха!

— Остави тази дивотия! Тамъ бѣха единици, а тука колективната любовъ на столичани. Всички благородни граждани бѣха възмутени отъ това!

— Не важни работи сж то. . . Остави! По добре да говоримъ за нѣкои студенски лудории.

— Колко си още тука?

— Една седмица. Ще пѣя още въ 2—3 опери и на единъ концертъ.

— За Роза Попова и Маня Икономова ли?

— Защо?

— Че нали писа единъ младъ поетъ да прострешъ и дветѣ си ржце на достойнитѣ твои сестри, Роза и Маня. Какво мислишъ ти за тѣхъ като артистки — а?

— Азъ и дветѣ тача и обичамъ — безъ да ги познавамъ лично, разбира се — но докато Маня Икономова си остава само мѣстно величие — за Роза Попова говорятъ и въ чужбина

— Не думай! Кжде напимѣръ?

— Че въ Загребъ, въ Бѣлградъ и другаде. Нали тя е представлявала българското изкуство въ състезание съ най-голѣмитѣ славянски артисти.

— Кога?

— На общославянскитѣ съборъ въ Бѣлградъ.

— Ахъ, да — челъ бѣхъ нѣщо подобно.

— И азъ ти казвамъ Б., — нека призная това, че азъ трѣбаше да видя всички европейски и славянски величини — за да се вреже още по-ясно въ съзнанието ми тази жена.